

всех конференциях присутствуют студенты младших курсов, что помогает воспитанию у них интереса и любви к будущей профессии.

Таким образом, музыкально-педагогическая практика играет важную роль в профессиональном становлении будущих учителей музыки. В процессе практики углубляются, расширяются и укрепляются теоретические знания студентов, формируются их музыкально-педагогические умения и навыки и профессионально-личностные качества, развиваются педагогическое мышление, творческая активность и самостоятельность. Перед преподавателями и студентами стоит задача максимального использования возможностей педагогической практики в деле совершенствования подготовки будущих учителей музыкального искусства в общеобразовательной школе к самостоятельной музыкально-педагогической деятельности.

Литература:

1. Педагогическая практика в начальной школе / Г. М. Коджаспирова, Л. В. Борикова, Н. И. Бостанджиева и др. – М. : Академия, 2000. – 272 с.

2. Кабалевский Д. Б. Как рассказывать детям о музыке / Д. Б. Кабалевский. – М. : Просвещение, 1989. – 191 с.

МЕТОДИКА ПОПЕРЕДЖУВАЛЬНО-КОРЕКЦІЙНОЇ РОБОТИ З УЧНЯМИ ПОЧАТКОВИХ КЛАСІВ ЯК ФАКТОР ПОДОЛАННЯ НЕУСПІШНОСТІ

Ольга Васильєва

к.пед.н, доцент кафедра загальної та практичної психології
Ізмаїльського державного гуманітарного університету

Молодший шкільний вік – найбільш відповідальний етап шкільного дитинства. Висока сенситивність цього вікового періоду визначає великі потенціальні можливості різнобічного розвитку дитини.

Основні досягнення цього віку обумовлені провідним характером навчальної діяльності і є визначальними для майбутнього навчання: до кінця молодшого шкільного віку дитина має бажати вчитися, вміти вчитися і вірити у власні сили.

Повноцінне проживання цього віку, його позитивні набутки є необхідним підґрунтям, на якому вибудовується подальший розвиток дитини як активного

суб'єкта пізнання і діяльності.

Мета дослідження показати, що попереджувально-корекційна робота з учнями початкових класів є фактором подолання неуспішності.

Учень, особливо слабкий, повинен бути впевненим у тому, що вчитель зацікавлений в його успіхах, бачить найменші зусилля, радіє разом з ним.

Саме тому попереджувально-корекційна діяльність вчителя початкових класів набуває винятково важливого значення і вимагає від нього умінь розпізнавати причини і ознаки слабкої навченості, негативного ставлення до школи.

Використані в педагогічній практиці методики попереджувально-корекційної роботи (ПКР) з молодшими школярами орієнтовані переважно на дітей із затримкою психічного розвитку, на тривалий період, поступову зміну якостей особистості й результативності її навчання (В. І. Бондар, Л. С. Вавіна, С. П. Зінченко, Т. Д. Ілляшенко, С. Б. Кузікова, А. Р. Лурія, В. В. Тарасун, Л. Тарасюк, С. Я. Рубінштейн). Дослідження П. П. Блонського, Л. С. Виготського, В. П. Гапонова, А. М. Гельмонта, Л. В. Занкова, Г. С. Костюка, С. П. Логачевської, Л. Славіної, О. Я. Савченко, П. І. Сікорського, П. І. Підкасистого, В. І. Помогайба, І. Е. Унт дозволяють окреслити досягнення психолого-педагогічної науки стосовно попереджувально-корекційної роботи.

По-перше, попереджувально-корекційна робота повинна виходити з досягнутого рівня розвитку учня, який, як правило, у школярів однієї вікової групи значно відрізняється між собою. Це передбачає оцінку стану розвитку дитини в цілому з врахуванням особливостей розвитку окремих функцій (пізнавальної, емоційної, уваги, пам'яті, мови, сприйняття і т. ін.).

По-друге, комплексне вивчення учнів слід розглядати як передумову попереджувально-корекційної роботи, що передбачає психологічну кваліфікацію дефекту (втомлюваність, інертність, інтелектуальне зниження, рухова загальмованість).

По-третє, ПКР необхідна для визначення прогнозу для подальшого успішного навчання невстигаючого молодшого школяра як вихідний момент. Ця необхідність зберігається протягом усього періоду навчання.

По-четверте, попереджувально-корекційна робота передбачає формування раціональних умінь розумової праці, оптимальні шляхи допомоги. До них належать спеціальні засоби – розвиваючі завдання, які за змістом мають бути оптимальної трудности.

Сутність попереджувально-корекційної роботи, як визнано вченими Ю. К. Бабанським, А. А. Бударним, В. П. Гапоновим, Ю. З. Гільбухом, В. А. Георгієвською, О. І. Пеньковою, Т. Ю. Стульпінасом, С. Л. Славіною, В. Ф. Харьковською, В. С. Цетлін полягає в тому, щоб вчасно ліквідувати окреме невстигання, не дати йому розвиватися. Подолати неуспішність, тобто запусненість, які укоренилися в тугий вузол невстигання, набагато важче, ніж подолати окремих елемент невстигання.

Аналіз перспективної педагогічної практики показує, що вчитель-майстер, попереджуючи неуспішність, спирається на:

- виявлення ознак існуючої неуспішності й уміння їх діагностувати;
- знання того, яку допомогу надати учням залежно від виявлених ознак неуспішності й уміння організувати потрібну допомогу;
- знання типових для сучасної школи причин, які зумовлюють неуспішність, вміння використовувати ці знання в конкретних умовах;
- знання шляхів подолання причин, які породжують неуспішність (звичайно, не всі вони підвладні учителю);
- володіння способами перевірки ефективності своєї діяльності.

Попередження неуспішності – це постійна турбота про повноцінну навчальну діяльність кожного школяра. Невстигання можливе у кожного встигаючого, навіть дуже здібного школяра.

Конкретна мета й завдання корекції, а також методи й прийоми корекційної роботи визначаються у кожному випадку ознаками невстигання та індивідуальними особливостями молодшого школяра. Корекційні заходи, які відповідають причинам і ознакам невстигання входять до змісту попереджувально-корекційної роботи.

Здійснюючи ПКР, вчителю треба пам'ятати, що розумова відсталість стосується інтелектуального рівня, а психічні відхилення мають відношення до емоційного статусу дитини й поведінки.

Попереджувально-корекційна робота проводиться на основі таких загальних принципів: діагностики й прогнозування змін в успішності, вибору обґрунтованого змісту діяльності, забезпечення позитивного емоційного ставлення учня до навчання, профілактики порушень у навчальній діяльності, індивідуалізації й диференціації навчання, моніторингу результативності застосованих заходів.

Проаналізуємо особливості їх реалізації.

Першою ланкою в попереджувально-корекційній роботі є вияв причин

невстигання й прогнозування змін, тобто діагностика. П. П. Блонський зауважував про необхідність якомога ранішого виявлення невстигання. Призначення діагностики – сигналізувати вчителю про необхідність надати оперативну допомогу.

Наступною ланкою ПКР є вибір змісту діяльності. Враховуючи ознаки невстигання молодших школярів, з'ясовуючи причини, вчителі прагнуть до максимального використання різних форм діяльності, предметних дій як важливішої умови для розвитку аналізуючого сприйняття, спостереження, розумових операцій аналізу й синтезу, класифікації й систематизації і т. ін.

Попереджувально-корекційна робота передбачає формування навчальних інтересів, що полягає в організації безпосередньої навчальної діяльності учнів.

Важливим етапом методики попереджувально-корекційної роботи є профілактика невстигання, що досягається завдяки індивідуалізації й диференціації. І. Е. Унт дає такі визначення: індивідуалізація – це врахування в процесі навчання індивідуальних особливостей учнів в усіх його формах і методах.

Індивідуалізація й диференціація методів, прийомів і засобів постають важливішими принципами організації ПКР із молодшими школярами й передбачають групові навчальні заняття навіть на початковому етапі роботи із запобігання невстигання, залучення невстигаючого молодшого школяра до розв'язання посильних для нього завдань, визначення обсягу й характеру роботи за межами колективного заняття.

Моніторинг результативності застосованих заходів – остання ланка в діяльності з ПКР. Для цієї мети використовують ті ж засоби, що й для виявлення невстигання. По суті, це моніторинг успішності навчання (спостереження, контроль, організація самостійної роботи, аналіз помилок).

Таким чином, попереджувально-корекційна робота передбачає створення найбільш адекватних умов для розвитку особистості як на уроках, так і в позакласній роботі. Індивідуалізація навчання стосується змісту роботи учнів, дозування матеріалу й характеру навчальної праці. Як зниження рівня вимог до знань невстигаючих, так і перевантаження великою кількістю вправ не тільки не сприяє подоланню невстигання, але й поглиблює її. Корекція ставлення до школи, виховання позитивної мотивації до навчання також необхідні для подолання невстигання. Але основний метод попереджувально-корекційної роботи з молодшими школярами складають систематичне вивчення діяльності школярів, аналіз причин невстигання й прогнозування їх розвитку під впливом педагогічно

спрямованої діяльності.

Перспективи подальшого дослідження вбачаємо у висвітленні окремих аспектів попереджувально-корекційної роботи з учнями, зокрема, визначення варіантних засад розробки технології роботи з дітьми, схильними до девіантної поведінки.

Література:

1. Гільбух Ю. З. Учбова діяльність молодшого школяра: діагностика і корекція неблагополучностей : книжка для вчителів диференційованих класів / АПН України, Інститут психології ; ред. Ю. З.Гільбух. – К. : ВПОЛ, 1994. – 88 с.
2. Гільбух Ю. З. Учитель і психологічна служба школи : пер. з російського видання / Ю. З. Гільбух ; АПН України, Інститут психології, Науково-практичний центр «психодіагностика і диференційоване навчання». – К. : ВПОЛ, 1994. – 140 с.
3. Цетлин В. С. Неуспеваемость школьников и ее предупреждение / В. С. Цетлин. – М. : Педагогика, 1999. – 102 с.

БЕЗРОБІТТЯ СЕРЕД МОЛОДІ В УКРАЇНІ

Тетяна Вовченко

студентка II курсу кафедри соціальної роботи, соціальної педагогіки
та фізичної культури

Ізмаїльський державний гуманітарний університет
Науковий керівник – к.пед.н., доц. Замашкіна О.Д.

Молодь – явище конкретно-історичне, тобто продукт історії і певної культури і в той же час їх рушійна сила і чинник змін, соціальна цінність. Сучасне життя вимагає кардинальної зміни вікового самосвідомості суспільства як наслідку фантастичних змін в економіці і виробництві під впливом науково-технічної революції, зміни стилю і характеру в усіх сферах суспільного життя. Необхідно нове розуміння молоді як самооцінкою стадії вікового, духовного і соціального розвитку. Молодість – не службово-підготовча фаза вікового розвитку, як вважалося століттями, а головне джерело сьгоднішніх змін. Правильне розуміння сутності молоді, грамотна молодіжна політика – це умова прориву суспільства в майбутнє. Де молодь і грамотна робота з нею – там успіх. Навпаки, дорослість